

جهان پهلوان

غلامرضا تختی در روز پنجم شهریور ماه ۱۳۰۹ در خانواده‌ای متوسط در محله‌ی خانی آباد تهران به دنیا آمد. " رجب خان " - پدر تختی - غیر از وی دو پسر و دو دختر دیگر نیز داشت که همه‌ی آنها از غلامرضا بزرگتر بودند. " حاج قلی "، پدر بزرگ غلامرضا، فروشنده‌ی خوار و بار و بنشن بود. از قول رجب خان، تعریف می‌کنند که حاج قلی در دکانش بر روی تخت بلندی می‌نشست و به همین سبب در میان اهالی خانی آباد به حاج قلی تختی شهرت یافته بود. همین نام بعدها به خانواده‌های رجب خان منتقل شد و به " نام خانوادگی " تبدیل شد.

رجب خان با پولی که از ماترک پدرش به دست آورده بود، در محل سابق انبار راه‌آهن زمینی خریده و یک یخچال طبیعی احداث کرده بود و از همین راه مخارج زندگی خانواده‌ی پرجمعیت خود را تامین می‌کرد.

نخستین واقعه‌ای که در کودکی غلامرضا روی داد و ضربه‌ای بزرگ و فراموش نشدنی بر روح او وارد کرد، آن بود که مرحوم پدرش برای تامین معاش خانواده‌ی ناچارش خانه‌ی مسکونی خود را گرو بگذارد.

شادروان تختی به لحاظ مشکلات خانوادگی فقط ۹ سال در دبستان و دبیرستان منوچهری خانی آباد درس خواند و در سال ۱۳۲۹ به سبب علاقه به کشتی و ورزش باستانی به باشگاه پولاد رفت.

تختی در دوران زندگی ورزشی اش رکورد دار شرکت در المپیک ها و کسب بیشترین مدال از این آوردگاه بود. در چهار دوره المپیک حضور داشت و حاصل آن یک طلا، دو نقره و یک عنوان چهارم بود که در کشی ایران این امر اتفاق نادری است. جهان پهلوان علاوه بر قهرمانی، به لحاظ منش و رفتار انسانی و سجایای اخلاقی پسندیده و جوانمردی و نوع دوستی شهره خاص و عام بوده است.

او زندگی خود را وقف مردم کرده بود. شادروان تختی در ورزش باستانی و کشتی پهلوانی نیز دارای تبحر و مهارت بود، چنان که سه بار پهلوان ایران شد و هر بار کشتی گیران نامداری را مغلوب کرد.

وی چهار ماه پس از بازگشت از آخرین سفر خود(تولیدو،۱۹۶۶) در آبان ماه سال ۱۳۴۵ زندگی مشترک خود را با همسرش آغاز کرد؛ که حاصل آن تولد بابک در سال ۱۳۴۶ بود و سرانجام پس از گذشت چهار ماه از تولد فرزندش خیر درگذشت جهان پهلوان همه را در اندوهی عظیم و بهتی شگفت انگیز فرو برد.